

**Ing. Mgr. Jan Burda
(1932–2022)**

Smrt každého blízkého nás umenšuje, protože jsme o něj chudší...

I tímto citátem by šlo stručně charakterizovat odchod Jana Burdy z tohoto světa. Profesi i srdcem botanik, ekolog, zahradní architekt, završil svůj pestrý život 29. června 2022 v požehnaném věku 90 let. Posledních 30 let trávil penzi na Větrově u Frýdlantu v domku se zimní zahradou, obklopeným rozsáhlou zahradou venkovní. Obě připomínaly botanickou zahradu. Péče o ně jistě zabrala jemu i jeho ženě Zdeně mnoho času. Nezapomínal čas od času kontrolovat, jak prospívají lilie v remízku na Křížovém vrchu kousek od Větrova. Zvládal i řadu dalších koníčků. Především byl aktivním sportovcem, hrál tenis, na volejbal dojížděl do Liberce, zimu trávil na běžkách, do 80 let se pravidelně účastnil závodu Jizerská padesátka i letních a zimních ochránářských přeborů po celé republice. Pěstoval i jógu v celostním pojetí, zahrnujícím nejenom cvičení, ale i střídmost a duševní hygienu. Ještě v poměrně vysokém věku jezdil (na kole!) na jogínská soustředění na Moravu.

Sportem jeho činorodost nekončila. Po smrti Josefa Eberta z Ferdinandova převzal v roce 1997 fenologickou stanicí Českého hydrometeorologického ústavu v Ústí nad Labem. Jako fenologický zpravodaj úseku lesních rostlin sledoval 44 druhů domácích dřevin od vyrašení až po opad listů. Výsledky pozorování měly význam hlavně pro pylové zpravodajství.

I v důchodu stále botanizoval, vedle Jizerských hor poznával tehdy nepříliš probádané Frýdlantsko. Vedl i několik magisterských a bakalářských prací, které se zabývaly botanickými lokalitami Jizerských hor a Frýdlantské pahorkatiny. Právě v té době jsem ho poznala. Koncem 90. let jsem hledala vedoucího své bakalářské práce, jejímž předmětem byl Přírodní park Peklo, což pro J. Burdu bylo údajně jedno z mála bílých míst na mapě Frýdlantska. Moje přání vyslyšel a já měla možnost se mnohému přiučit. Později mě přizval i ke spolupráci na publikaci *Příroda Frýdlantska*, jejíž vznik inicioval. Z každé lokality se snažil již tenkrát odnést co nejvíce poznatků, jako by tam byl naposledy.

Ríkával, že základním vybavením botanika jsou oči a nohy. Přesto nezůstal pozadu ani v ovládnání počítače, což nebylo mezi jeho vrstevníky vůbec běžné. Při práci na příspěvcích do publikace Romana Karpaše *Jizerské hory* se mu bohužel rapidně zhoršil zrak. Přesto to nevzdal a např. fenologii a příměfeně i sportem se zabýval do konce života.

V lednu 2022 oslavil devadesáté narozeniny mj. i v kruhu svých bývalých kolegů ze Správy CHKO Jizerské hory v „Domečku“. Tenkrát jsme netušili, že jde o jeho poslední narozeniny.

Ve stručnosti připomenutí profesního i soukromého života Jana Burdy.

Narodil se 18.1.1932 v Polné u Jihlavy, dětství strávil v Rantířově a Německém (dnes Havlíčkově) Brodu. Po válce odmaturoval v Ústí nad Labem, kam se s rodiči odstěhovali, a hned v roce 1950 přesídlili do Brna. Tam se pokoušel o studium na vysoké škole. Teprve po práci v dělnické profesi a po základní vojenské službě se dostal na Vysokou školu zemědělskou v Brně, kde v r. 1959 absolvoval Zahradnickou fakultu v Lednici. V roce 1969 promoval na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy. Profesně působil v letech 1959–1962 jako šlechtitel květin v Dobřenicích u Hradce Králové, 1963–1964 vedoucí úseku zeleně v Hradci Králové, 1965–1970 odborný náměstek ředitele v Severočeské botanické zahradě v Liberci (s manželkou Evou vyvinuli metodiku výsevu orchidejí), 1971–1983 a v důchodu (1993–1995) krajinář a botanik na Správě CHKO Jizerské hory v Liberci (inventarizace přírodních rezervací), 1983–1984 zahradní inženýr na zámku Krásný Dvůr u Podbořan (rekonstrukce zámeckého parku), 1985–1991 podnikový ekolog ředitelství Povodí Ohře v Chomutově (inventarizace zeleně podél Ohře, inventarizace parku zámku v Jezeří, přestěhování stoletého sekvojovce z Albrechtic u Jezeří do Nového Mostu). Byl dvakrát ženatý, má tři dcery z prvního manželství.

Zdá se, jakoby intenzitou svého života a množstvím aktivit popíral přírodní moudro, které vyzoroval a sdělil v jednom z rozhovorů pro časopis *Krkonoše–Jizerské hory*: „Příroda se nikdy nevdá ze všeho, co má, vždy si ponechá něco v záloze.“

Čest jeho památce!

Šárka Mazánková